

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

ΤΗΣ

ΑΠΟΒΑΡΒΑΡΩΣΕΩΣ.

Εἰς τὰ βόρεια τῆς Ῥωσσίας μέρη, πρὸς τὸν βόρειον παγωμένον ὠκεανὸν, κατοικεῖ φυλὴ τις ἀνθρώπων Λαπλανδῶν καλουμένων, ἐξ ὧν καὶ ἡ χώρα λέγεται Λαπλανδία. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οὔτε σωματικῶς δύναται νὰ ἀναπτυχθῶσιν οὔτε διανοητικῶς ὡς οὔτε γράμματα ἔχουσιν οὔτε γνώσεις, οἱ δὲ πλείστοι ἐξ αὐτῶν κατέχονται ὑπὸ τόσον χονδροειδῶν προλήψεων καὶ εἰδωλολατρικοῦ σκότους ὅσον εἰς οὐδένα ἕτερον λαὸν σχεδὸν ἀπαντᾶται. Τούτους καὶ ἄλλας τινὰς ὁμοίως ἐκπεπεσμένας φυλάς ἀνθρώπων ἀφοῦ ἀναφέρει ὁ Οὐγγος Μίλλερὸς καὶ περιγράφει αὐτὰς ὡς εἰδῶν ἀνθρωπίνων παραλλαγὰς (variations) αἵτινες ἐξέπεσον ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τύπου τοῦ τελείου ἀνθρώπου ἐρωτᾷ. «Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, τοῦλάχιστον εἰς τὰς μᾶλλον ἐξευτελισμένας παραλλαγὰς τοῦ γένους του ταύτας, δὲν ἦναι ὁποῖος ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Πλάτου τοῦ ἐδημιουργήθη, ὡς καθαρῶτατα τοῦτο φαίνεται, ὑπὸ τίνος ἄρα τὸ δύστηνον πλάσμα ἐποιήθη τοιοῦτον, ὁποῖον εἰς τὰς φυλάς ταύτας ἀπαντῶμεν;» Ἀπαντῶν δὲ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐρώτησίν του ταύτην λέγει. «ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ὁποῖος εἶναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὁ δὲ τρόπος δι' οὗ τοιοῦτος κατήνησεν εἶναι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας. Καθ' ἐκάστην βλέπομεν, ἂν οὐχὶ φυλάς ὀλοκλήρους τοῦλάχιστον ἄτομα καὶ οἰκογενεῖας νὰ καταβιβάζονται εἰς κατάστασιν ἐξευτελισμένων, βαρβάρων ἢ καὶ ἀγρίων ὄντων.»

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου λέγουσιν ὅτι ὁ πολιτισμὸς γιγαντιαίως βήμασι προοδεύει, ἐκεῖ μάλιστα καὶ ὁ τρόπος τῆς πτώσεως τοῦ δυστήνου ἀνθρώπου εὐκολώτερον παρατηρεῖται. Ἡ μέθη καὶ τὰ σὺν αὐτῇ ἐπισπεύδουσι τὴν ἀθλιότητα τὴν προερχομένην ἐκ τροφῶν ἀθλίων καὶ ἀθλίων οἰκημάτων. Ἄν δέ τις ἐπισκεφθῆ τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταγῶγια καὶ τὰ παρ' ἡμῖν οἰνοπωλεῖα καὶ ἄλλα τοῦ εἶδους τούτου καταστήματα οὐκ ὀλίγους θέλει ἀπαντήσει, καὶ νέους καὶ γέροντας, ὀλίγον τῶν Καγῶτων ἢ Λαπλανδῶν διαφέροντας ἢ ἠθικῶς ἢ φυσικῶς. Ἡ δὲ κατάστασις αὕτη, καθ' ἣν καὶ τὸ σῶμα καὶ ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος φθείρονται, δὲν περιορίζεται δυ-

στυχῶς εἰς μόνον τὰ ἐκπίπτοντα ἄτομα, ἀλλὰ μεταβιβάζεται καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, ἤτοι εἶναι κληρονομικὴ! «Εἶναι τρομερὸν,» λέγει Εὐρωπαϊὸς τις συγγραφεὺς, «καὶ ἄξιον βαθυτάτης μελέτης τὸ πλησίον καὶ περὶ ἡμῶν συμβαῖνον· καὶ σήμερον ἐν ταῖς καρδίαις τῶν μεγάλων μας πόλεων καὶ ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν ἐργατῶν μας νόμος τις φυσικὸς καὶ ἀπαρασάλευτος ἐνεργεῖ ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ δυνάμει. Δι' αὐτοῦ ἡ κατάπτωσις, ἡ ἠθικὴ, ἡ διανοητικὴ καὶ ἡ φυσικὴ, μεγάλῃς μερίδος ἀνθρώπων ἐκτελεῖται, καὶ ἐκτελεῖται οὐχὶ ὅπως ἐκλείψῃ μετὰ τῆς ὑπαρχούσης γενεάς, ἀλλ' ὅπως μεταδοθῆ ἔτι μεγαλητέρα εἰς τὰ τέκνα καὶ εἰς τὰ τέκνα τῶν τέκνων τῶν κατάπτωσις κληρονομικὴ καὶ αὔξουσα, ἥτις φθάσασα εἰς σημεῖόν τι τοσοῦτον ἐπιηράζει τὰς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεις ὥστε καθιστᾷ αὐτὸν ἀνίκανον ὅπως ἐκτιμᾷ τὰ καλὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἢ ἐννοῇ τῆς θρησκείας τὰς ἀληθείας.»

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπαντῶνται πολλὰ παραδείγματα ἀποδεικνύοντα τρανώτατα τὴν ἀλήθειαν τῆς κληρονομικότητος τῆς φοβερᾶς ταύτης καταπτώσεως, οὐ μόνον ὡς ἕκαστος ἡμῶν σήμερον ὀφθαλμοφανῶς δύναται νὰ βλέπῃ εἰς ἄτομα ἢ οἰκογενεῖας, ἀλλὰ καὶ εἰς φυλάς ὀλοκλήρους. Τὸ 1641 συνέβη ἐν Οὐλστέρῃ τῆς Ἰρλανδίας ἀνταρσία τις μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας, ὡς καὶ τὸ 1689, πολλοὶ ἰθαγενεῖς Ἰρλανδοὶ ἀπεδιώχθησαν, ἐκ τῆς Ἀρμάγης καὶ τῶν πλησίων μερῶν, εἰς τὰ ὄρεινά τὰ ἐκτεινόμενα ἐκ τῆς βαρωνίας τοῦ Flews πρὸς ἀνατολὰς μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τὸ ἄλλο τοῦ βασιλείου μέρος ἡ αὐτὴ φυλὴ ἀπεδιώχθη πρὸς τὸ Λειτρίμι Σλίγον καὶ Μάγιον. Ἐκτοτε σχεδὸν ἀδιακόπως διατελοῦσιν ἐκτεθημένοι εἰς τὰ τῆς πείνης καὶ τῆς ἀμαθείας, τῶν δύο τούτων ἀποκτηνωτῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποτελέσματα. Οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐξορίστων ἐκείνων σήμερον εὐκολώτατα διακρίνονται ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους αὐτῶν τοὺς κατοικοῦντας εἰς Μεσθὴν καὶ ἄλλα διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπαθον διακρίνονται δὲ ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ καὶ προέχοντα στόματά των, τοὺς ἐξέχοντας ὀδόντας

καὶ τὰ ἐκτεθημένα οὐλα των, τὰ ὄστα τῶν μήλων, τὰ ὅποια πολὺ ἐξέχουσι, καὶ τὰς πεπλατισμένας ρίνας των, τὰς φερούσας ἐπὶ τοῦ μετώπου των βαρβαρισμόν. Εἰς τὸ Σλίγον καὶ τὸ βόρειον Μάγιον τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς κακουχίας δύο αἰῶνων φαίνονται ἐτι μᾶλλον οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἐξορίστων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ σώματός των. Μικρόσωμοι, μὲ κοιλίας ἐξεχούσας σκέλη, μικρὰ καὶ πρόσωπα παραμεμορφωμένα, φέρουσαι βράκη ἀντιφορεμάτων, αἱ σκιαὶ αὐτὰι λαοῦ ἄλλοτε γενναίου ἀνθηροῦ καὶ χαριέντος, ἐξέρχονται νῦν φέρουσαι εἰς τὸ τοῦ πολιτισμοῦ φῶς τὰς ἀνάγκας καὶ ἀσχημίας τῆς Ἰρλανδίας, οὐσαι συγχρόνως παράδειγμα τρομερώτατον ἀποβαρβαρώσεως ἐκ γνωστῶν αἰτιῶν.

Εἶτε λοιπὸν ἐξ ἀκρασίας καὶ καταχρήσεων ἢ τῶν γονέων κατάπτωσις ἔγεινεν, εἶτε ὑπὸ καταπίεσεως καὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεων εἰς αὐτοὺς ἐπεβλήθη, τὰ τέκνα καὶ τὰ ἔγγονα οὐ μόνον διαιωνίζουσι ἀλλὰ καὶ αὐξάνουσι αὐτήν!

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΡΟΝΑΣ.

Πρὸς δυσμάς τῆς Σκωτίας εὐρίσκειται σωρὸς νήσων τριακοσίων περίπου τὸν ἀριθμόν, αἵτινες ὀνομάζονται Ἑβρίδες. Τούτων 80 ἢ 90 κατοικοῦνται ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 70,000 περίπου. Ἀνατολικώτερον τοῦ σωροῦ κεῖται ἡ μικρὰ βραχώδης καὶ ξηρὰ νῆσος Ρόνα, ἣτις ἕνεκα τῆς μεμονωμένης θέσεώς της μόλις εἶναι γνωστὴ καὶ σπανίως ἀνθρωποὶ τὴν ἐπισκέπτονται· καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἀνευ ἐνδιαφέροντος, διότι εἰς τὴν βορειοδυτικὴν αὐτῆς ἀκρὰν ὑπάρχει ὄρμος, ὀνομαζόμενος ὑπὸ τῶν πλεόντων τὰς βραχώδης ἐκείνας παραλίας ναυτῶν « Ὀρμος τοῦ Μοῦκλι ». Ἐν τῷ ὄρμῳ ἐκείνῳ ὅσα πλοῖα ἀγκυροβολήσωσιν εὐρίσκονται εἰς ἀκρὰν ἀσφάλειαν, πλὴν διὰ τὴν εἰσέλθωσιν εἶναι δύσκολον, καὶ, παράξενον! ἢ εἰς αὐτὸν εἰσοδος ἐν καιρῷ νυκτός εἶναι πολλάκις εὐκολωτέρα ἢ ἐν καιρῷ ἡμέρας.

Αἴτιον τοῦ παραξένου τούτου εἶναι ὅτι ἐν τὸς τοῦ ὄρμου ἐκείνου εὐρίσκειται καλύβη μεμονωμένη πτωχῆς τινος γραίας χήρας. Ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶδε τὸν σύζυγόν της ναυαγήσαντα, εἶδεν αὐτὸν παλαιόντα κατὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων, εἶδεν αὐτὸν

τέλος καταβυθίζόμενον ὅπως οὐδέποτε πλέον ἀναφανῆ! Ἡ ἀπώλεια τοῦ συζύγου της αὐτὴ ἐγέννησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς τόσῃν εὐσπλαγχνίαν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων ναύτας ὥστε ἐκτοτε, ἀνάπτουσα ἀφ' ἐσπέρας τὸν λύχνον της, ἀφίνει αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ μικροῦ παραθύρου τῆς καλύβης της, ὑπὸ δὲ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός ἐκείνου ὀδηγούμενοι οἱ ναῦται εἰσέρχονται ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ γραία ἐκείνη γυνὴ ἔσωσε πολλῶν ἀνθρώπων τὴν ζωὴν, οἱ δὲ ναῦται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης κινούμενοι ὀνομάζουσι αὐτὴν μὲν « πιστὸν φύλακα » τὴν δὲ πτωχὴν καλύβην της « φάρον » τῆς Ρόνας.

Πλὴν τί μέγα, τί διδακτικώτατον μάθημα ἡ ἀπώλεια τῆς ζωῆς ἐνός νὰ γίνηται αἰτία ὅπως σώζονται πολλοί!... Ἡ γυνὴ ἐκείνη γνωρίσασα ἐκ πικρᾶς πείρας ὅτι διὰ τὴν ὀδηγῶνται οἱ ναῦται διὰ τοῦ ἐπικινδύνου ἐκείνου περάσματος εἶχον ἀνάγκην φωτός, φῶς μετεχειρίσθη καὶ δι' αὐτοῦ ἔσωσε καὶ σώζει ἀνθρώπους. Ἄνευ φωτός εἶναι ἀδύνατον νὰ διέλθωμεν διὰ τοῦ ἐπικινδύνου περάσματος τοῦ βίου τούτου. Φῶς λοιπὸν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἄς ζητῆ, φῶς καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν πλησίον.

B. A. Σ.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ.

— Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι ἰσχυρότατον κατὰ τῶν ἀσθενειῶν ἀντίδοτον. Ἐὰν λοιπὸν ποθῆς υἰγιάν καὶ εὐδαιμονίαν (καὶ τίς δὲν τὰς ποθεῖ;) προσπάθησε νὰ κατορθώσῃς ὅπως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔλθῃ ἐντός τοῦ οἴκου σου.

— Αἱ ὕβρεις, λέγει νέος τις φιλόσοφος, εἶναι ὅμοιαι μὲ κίβδουλα νομίσματα. Τὸ νὰ μᾶς τὰς προσφέρωσι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν, πλὴν δὲν εἴμεθα καὶ ὑπόχρεοι νὰ τὰς λαμβάνωμεν.

— Χαλῆνωνε τοὺς στοχασμούς σου ὅταν ἦσαι μόνος καὶ τὴν γλῶσάν σου ὅταν ἦσαι μὲ ἄλλους μαζί.

— Τὸ νὰ ὑπομένῃ τις πᾶν βάσανον μᾶλλον ἢ νὰ πράξῃ πράξιν χαμερπῆ εἶναι ἀληθοῦς ἀνθρώπου διαγωγὴ.

— Ἐλευθερία. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀγαπᾷ ἐκ καρδίας τὴν ἐλευθερίαν ἐκτός τοῦ ἀγαθοῦ (καλοῦ) ἀνθρώπου. Πάντες οἱ ἄλλοι ἀγαπῶσιν οὐχὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀλλὰ τὴν κατὰ χρῆσιν, ἣτις ἀγεί προτὴν τυραννίαν. Ἐ-

νεκα τούτου οἱ τύραννοι οὐδέποτε ἐφοβήθησαν τοὺς κακοὺς, οὐδέποτε ἀμφέβαλον περὶ τῆς δουλικότητός των. Εἰς ὅσους ὅμως ἀπαντᾶται ἀρετὴ πολλὴ καὶ ἀλήθεια, τούτους καὶ πολὺ φοβοῦνται, ὡς δικαίωματι κυβερνήτας, καὶ κατὰ τούτων στρέφεται ἅπασα αὐτῶν ἡ ἀντιπάθεια, ὅλαι αὐτῶν αἱ ὑποψαίαι. (Μίλων).

ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ.

Τὸ 1793 ἡ κυρία Σωσσάνδη διέτριβε μετὰ τῆς θυγατρὸς της Ἰσαύρας, δεκαεξαετοῦς κόρης, εἰς τὸ ἐν Καπεντρᾷ κτήμᾳ της. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας μετὰ τῆς αἰσχροῦς ἀγενοσυγενείας κατεδιώκετο καὶ ἡ ἀληθῆς εὐγένεια, παραγνωριζομένη ὑπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν καταπίεσεων ἐξαχρειωθέντος καὶ ἐξαγριωθέντος πλήθους. Τινὲς λοιπὸν ἐκ τῶν χωρικῶν ὑποπευθέντες, κατεμήνυσαν τὴν γυναῖκα εἰς τὸ ἐν Ὁράνῃ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον, κατὰ συνέπειαν τοῦ ὁποίου, καὶ ἐφυλακίσθη. Τότε ἡ προσφιλῆς της Ἰσαύρα μὴ θελήσασα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀκριβῆ της μητέρα θεληματικῶς ἐπήγε μετ' αὐτῆς καὶ θεληματικῶς ὑπέφερεν ὅλα τὰ τῆς φυλακίσεως βάσανα. Τέλος ἀμφοτέροι, καὶ μήτηρ καὶ θυγάτηρ, ἀγχειῖσαι ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ὡς ἦτο συνήθεια τῆς σκληρᾶς ἐκείνης ἐποχῆς. Ἀλλὰ τὸ θάρρος καὶ ἡ ὠραιότης τῆς Ἰσαύρας τόσον συνεκίνησαν ὑπὲρ πάντας τὸν δῆμιον ὥστε διὰ τὴν σῶσιν ἀπεφάσισε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Οἱ δικασταὶ τὸ παρεδέχθησαν, ἡ δὲ Ἰσαύρα εἰδοποιήθη ὑπὸ ποῖον ὄρον ἠδύνατο νὰ σῶσιν τὴν ζωὴν της. Ὁδηγηθεῖσα ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἡ ἥρωϊκὴ κόρη ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀνὰ τῆς θυσίας ταύτης ἠδύνατο νὰ σῶσιν τὴν μητέρα της. Ὁ πρόεδρος τῆ ἀπήντησεν ὅτι μόνον ἡ ἰδικὴ της ζωὴ τῇ ἐχαρίζετο διὰ τούτου. « Τότε » ἀπεκρίθη ἡ τρυφερὰ Ἰσαύρα, « φέρετε καὶ ἐμὲ εἰς τὸν θάνατον, δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ τῆς μητρὸς μου. » Ὅθεν καὶ αἱ δύο ἀπεκεφαλίσθησαν!

ΚΥΡΙΩΤΑΤΑ ΕΞΑΓΟΜΕΝΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΑΣΣΥΡΙΑΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ.

A

Ἐκ τῶν ἀρχαίων τῶν γραψάντων καὶ περὶ Ἀσίας, ὁ μᾶλλον ἐκτεταμένα περὶ τῆς Ἀσ-

συρίας γράφας εἶναι ὁ Κνίδιος ἰατρός Κτησίας ὁ καὶ θεραπεύσας τὸν μέγαν βασιλέα Ἀρταξέρξην ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς του Κύρος τῷ ἐπροξένησε πληγῆς (1). Τούτου μέρη τῶν περὶ Νινευῆς καὶ Βαβυλῶνος, ὡς γνωστὸν, διέσωσαν ὁ Διόδωρος, Κάστωρ, Κεφάλων καὶ ἄλλοι καθότι αὐτό του τὸ σύγγραμμα ἀπώλετο. Κατὰ τοῦτον πρῶτος ὁστις ὑπέταξεν ὑφ' ἑαυτὸν πάντα τὰ τῆς Ἀσίας ἔθνη ἦτον ὁ Νίνος, ὅστις καὶ ἔκτισε τὴν ὀμώνυμον αὐτῷ πόλιν μετὰ δὲ τὸν Νίνον ἡ γυνὴ του Σεμίραμις ἐθεμελίωσε τὴν Βαβυλῶνα. Πλὴν αἱ τοῦ Κτησίου διηγήσεις φαίνονται τόσον ἐξωγκωμέναι, ὡς λ. χ. ὅταν λέγῃ ὅτι ἡ Σεμίραμις κατεσκεύασεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νίνου χῶμα τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτο ἐννέα στάδια κτλ. ὥστε πολλοὶ κριτικοὶ κατέταξαν αὐτὸν μᾶλλον μετὰ τῶν μυθιστοριογράφων. Ὀλιγώτερα πλὴν ἀξιοπιστότερα τοῦ Κτησίου ἀναφέρει περὶ τῆς Ἀσσυρίας ὁ Ἡρόδοτος, ὅστις ὀμιλεῖ περὶ αὐτῆς παρεκβολικῶς, τοῦ Βηρωσοῦ, τοῦ Ἀβυδινοῦ, τοῦ Μανεθῶνος καὶ Μενάνδρου τοῦ Ἐφεσίου σώζονται μόνον τινὰ τεμάχια. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν αἱ περὶ τὰς Ἀρχαίας Ἀσσυρίας εἰδήσεις ἦσαν τόσον συγκεχυμέναι ὥστε κατήντων σκοτειναὶ καὶ ἀντιφατικά. Πλὴν αἱ ἐν Νινευῆ καὶ Βαβυλῶνι εὐρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ διέχυσαν τόσον φῶς ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ταύτης ἱστορίας ὅσον οὐδεὶς οὔτε κἂν ὑπόπτευσεν.

Ἐκ τῆς γλώσσης τῶν ἐν Νινευῆ ἀνακαλυφθειῶν διὰ σφηνοειδῶν γραμμάτων ἐπιγραφῶν, ἣτις, ὡς ἐν σελίδι 13 εἶπομεν, συγγενεῖται πολὺ πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑβραϊκὴν, καταφαίνεται ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἀσσυρίας ἦτο Σημιτικῆς καταγωγῆς ὡς οἱ Ἀραβες, Σύροι, καὶ Ἑβραῖοι. Ἀλλ' αἱ ἀρχαιόταται τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀνακαλυφθειῶν, αἵτινες εἶναι καὶ πολὺ τῶν Νινευητικῶν παλαιότεραι, δὲν εἶναι εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν γεγραμμέναι, καὶ οὐδεμία τῶν Σημιτικῶν γλωσσῶν ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμόζεται μόνον διὰ τῶν ἐν τῇ Αἰθιοπία λαλουμένων. γλωσσῶν ὅπως οὖν ἐννοοῦνται τὸ ὅποσον φανερώνει ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι τῆς Βαβυλῶνος κύριοι δὲν ἦσαν, ὡς οἱ τῆς Νινευῆ, Σημίται, ἀλλ' ἦσαν Αἰθιοπικῆς καταγωγῆς. Τοῦτο οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἀναφέρει ἐκτός τοῦ Μωϋσῆως ὅστις λέγει, ὅτι ὁ Νεβρώδ, ὅστις ἦτο υἱὸς τοῦ Χοῦς καὶ ἔγγονος τοῦ Χάμ, ἦτοι φυλῆς αἰθιοπικῆς,

(1) Κύρου ἀνάκτ. ἡ. 26, 27.

πρώτος ήρχισε να ήναι γίγας ή μέγας επί τής γής και έβασίλευσεν εις Βαβυλώνα και Όρεχ και Άρχαδ και Καλάννην εν τή γή Σενναάρ. Έκ τής γής εκείνης εξήλθεν ό Άσσύρ, όστις ήτο υίός του Σήμ, και έκτισε τήν Νινευή κτλ. (Ίδε Γένεσιν κεφ. ι.) ώστε ου μόνον τά καθέκαστα αλλά και αί ριζικαί πληροφοριαί του Κτησίου αποδεικνύονται έσφαλμένα· καθότι αρχαιοτάτη πρωτεύουσα δέν ήτο ή Νινευή άλλ' ή Βαβυλών, ήτις κατά τās 2000 Π. Χ. έτη φαίνεται ότι υπήρχεν έδρα Χουσιχοϋ βασιλείου.

Έκ τών επιγραφών λοιπόν μανθάνομεν ότι ή Άσσυρία μετά τής πρωτεύουσας αυτής Νινευή ήτο σχετικώς άρρανής μέχρι του 1270 πρδ Χρ. όποτε διοικηθείσα υπό Σαλμανασάρου τινός τόσον ισχυρά έγέμετο ώστε ήρξατο κατακτώσα πλησίον και μακράν χώρας· τότε και ή Βαβυλών έταπεινώθη ενώπιον τής Νινευή. Από το 1150 μέχρι του 1100 καθήξε τον θρόνον τής Άσσυρίας άνήρ μεγαλεπίβουλος, φέρων το όνομα Θεγλάθ Φελασάρ Α'. όστις υποτάξας πάντα τά γειτνιάζοντα έθνη όσα μέχρις αυτού ήσαν ανυπότακτα, έπροχώρησε μέχρι τής βορείου Συρίας. Έκ τής μεγάλης ιστορικής επιγραφής του μονάρχου τούτου (ήτις και είναι το αρχαιότατον άσσυριακόν μνημείον το έχον μεγάλην έκτασιν) μανθάνομεν τον τρόπον καθ' όν έπολέμουν τον δωδέκατον πρδ Χριστου αιώνα, ακριβή τήν πολιτικήν γεωγραφίαν τής εποχής εκείνης και ποικίλας πληροφορίας περι τής Άσσυριακής θρησκείας, τών εθίμων και του τρόπου του σκέπτεσθαι και ενεργείν τών βασιλέων. Το κυνήγιον ήτο ή κυριώτερα βασιλική διασκέδασις εν Άσσυρία, ως εν καιροίς αρχαιοτέροις εν Βαβυλώνι (Γεν. ι. 9) τά δε βασιλικά κατορθώματα εθεωροϋντο αξία απομνημονεύσεως. Ως θεοί ελατρεύοντο ό Βήλος, ό Νεργάλ και ό Νίνος. Έκ τής αυτής επιγραφής μανθάνομεν προσέτι τήν ανέγερσιν ύψηλών και μεγαλοπρεπών κτιρίων, και εν ενί λόγω δι' αυτής ή Άσσυρία τίθεται ενώπιον ήμών ουχι ως κράτος παγιωθέν, άλλ' ως μεγάλη κατακτώσα δύναμις, αδιακόπως επιχειρούσα επιδρομάς εις τās γειτονικάς χώρας και φέρουσα λάφυρα και αιχμαλώτους. Ένίοτε φυλαί τινες ύφιστανται τιμωρίαν σκληροτέραν καθιστάμεναι ύποτελείς. Περι τούτων τών βασιλέων και τής κατ' αυτούς εποχής ουδέν μέχρι τουδε έγινώσκετο!

Ακολούθως αί επιγραφαι αναφέρουσι Σαρδανάπαλόν τινα, βασιλεύσαντα από το 886 μέχρι του 858 Π. Χ. Ούτος προσέθηκε πολλās κατακτήσεις εις τās τών πρδ αυτού προχωρήσας μέχρι Φοινίκης, ής αί πόλεις Τύρος, Σιδών, Βύβλος και Άραδος τω έπλήρωσαν φόρους· έκτισε δε και μεγαλοπρεπή βασιλεία εις Καλάχ, το νεώτερον Νιμουδ, όπου φαίνεται ότι είχε τήν πρωτεύουσάν του, και αφήκε πολλά απομνημονεύματα, ών αρκετά έφθασαν μέχρις ήμών. Πλην ουδέ περι τούτου γίνεται μνεία ουτε καν εν τή Άγία Γραφή, ήτις αν και έμπεριέχη θησαυρούς ανεκτιμήτους αρχαιοτάτων ειδήσεων, δέν έκτείνεται όμως και εις τά μη σχετιζόμενα μετά τής ιστορίας τής θρησκευτικής.

Διάδοχον του Σαρδανάπαλου κυρήττουσιν αί επιγραφαι τον υιόν αυτού Σαλμανάσαρον, βασιλεύσαντα από του 858 μέχρι του 823 Π. Χ. Ο βασιλεύς ουτος, λέγουσι, προχωρήσας μέχρι τής νοτίου Συρίας συνεκρότησε μεγάλην μάχην κατά τών Χετταίων, τών Αμαθητών, τών Δαμασκηνών, και του λαου τής Σαμαρείας. Επί κεφαλής τών Σαμαρειτών ήτο ό Ισραηλίτης βασιλεύς Αχαβ, αρχηγός δε του συμμαχικού στρατου ό Δαμασκηνός μονάρχης Βέν Αδάδ (πρόσωπα γνωστά εκ τής Παλαιας Γραφής). Έτη τινά μετά τήν μάχην ταύτην ό Σαλμανάσαρος εξεστράτευσε και πάλιν κατά τής Δαμασκου, άλλ' επί του θρόνου αυτής δέν υπήρχε πλέον ό Βέν Αδάδ. Το όνομα του τότε βασιλέως τής ήτο, κατά τās Άσσυριακάς επιγραφάς Χαζάιλ, ήτοι ό Αζαήλ τής Γραφής, όν έστεφεν Έλισσαίος ό προφήτης. (Βασ. Δ'. ιέ.) Κατά τήν περίστασιν ταύτην ό Αζαήλ ενικήθη μεν άλλά δέν υπέκυψεν, οι δε βασιλείς τής Φοινίκης και Σαμαρείας δια πολλών δώρων επέτυχον του νικητου τήν εύνοιαν. Επί του «μέλανος οβελίσκου» του Βρεττανικού μουσείου φαίνονται και οι Έβραϊ, οι τά δώρα κατά τήν περίστασιν ταύτην φέροντες και πρδς τον βασιλέα τής Άσσυρίας παρουσιάζοντες αυτά δια του αρχιευνούχου.

Μετά τον βασιλέα τουτον, τά εν ταίς επιγραφαις αναφερόμενα πράγματα είναι ήττον ενδιαφέροντα. Οι άμεσοι διάδοχοι του Σαλμανασάρου φαίνονται εκστρατεύοντες κατά τής Συρίας, Φιλισταίας, Σαμαρείας, και Έδώμ και λαμβάνοντες φόρους, άλλ' οι μετά τουτους δέν ήσαν τόσον δραστήριοι ως εκ του όποιου

το κράτος ήρξατο εξασθενούν. Έκ τούτου εξηγείται πώς ό Ίεροβοάμ, ό βασιλεύς τής Σαμαρείας ήδυνήθη κατ' εκείνην τήν εποχήν να έκτεινη τά όρια του Ισραήλ μέχρι του Εϋφράτου.

Πλην μετ' ολίγον ή βασιλεύουσα δυναστεία αλλάζει και βασιλεύς φέρων το περιφημον του Θεγλάθ Φερασάρ όνομα άνέρχεται επί του θρόνου (745—727 Π. Χ.) Κατά τās επιγραφάς ό Θεγλάθ Φελασάρ ουτος, ό β'. έπολέμησε κατά του Ρεσίν, βασιλέως τής Δαμασκου, και Μεναήμ και Φεκία, βασιλέων του Ισραήλ, έλαβε φόρον παρά του βασιλέως του Ιούδα, όν όνομάζουσιν Ίεοάαζ, τών βασιλέων τής Τύρου Γάζης και Ασκάλωνος από τους Μωαβίτας, Αμμωνίτας και Ιδουμαίους. Πλην αί του βασιλέως τούτου επιγραφαι δέν έφθασαν όλαι μέχρις ήμών ώστε τά καθέκαστα τής βασιλείας του μάς είναι άγνωστα. Εν τούτοις τά διασωθέντα μέρη τών απομνημονευμάτων του είναι εις πλήρη άρμονίαν μετά τών εν τή Παλαιά Γραφή αναφερομένων. (Βασ. Δ'. ις'. 7—10.)

Περι του διαδόχου αυτού, του φέροντος το όνομα Σαλμανασάρ, περισσότερα γινώσκομεν εκ τής Δ'. τών Βασιλειών βίβλου ή εκ τών επιγραφών, καθότι αί τά κατορθώματα αυτού μνημονεύουσαι απωλέσθησαν. Επί δύο τεμαχίων πολυ έφθαρμένων και ανηκόντων εις τουτον τον βασιλέα ανεγνώσθη επί μεν του ενός το όνομα «Ωσιε βασιλεύς Σαμαρείας,» επί δε του άλλου Ρεσίν υίός βασιλέως Συρίας. Αν δέν εσώζοντο και τά δύο ταυτα τεμάχια ουδέν ίχνος του Σαλμανασάρου τούτου θα υπήρχε καθ' όλην τήν έκταφείσαν φιλολογίαν. Εν τω περιφήμω καταλόγω τών Βασιλικών όνομάτων το μεν όνομά του εύρίσκεται μεταξυ του Θεγλάθ Φελασάρ β'. και του Σαργούν, ή δε βασιλεία του λέγεται διαρκέσασα πέντε έτη. Ο βασιλεύς ουτος είναι ό πολιορκήσας τήν Σαμαρείαν, ήτις μετά τριετή πολιορκίαν εκυριεύθη. Αλλά τά κατά τήν πολιορκίαν, τήν αιχμαλωσίαν του Ισραήλ, και τά μετά ταυτα έστωσαν δια το έπόμενον.

ΕΦΕΤΡΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Είναι γνωστόν ότι εις πολλά πηγάδια, και προπάντων τά βαθέα, όταν καταβή τις, είτε δια να τά καθαρίση, είτε δι' άλλον σκοπόν

προσβάλλεται υπό ασφυξίας πολλάκις. Τούτο προέρχεται από το άέριον άνθρακικόν δξύ το όποιον εύρίσκεται εις το βάθος εκείνο. Δια να καθαρίσωσι τά πηγάδια από το θανατηφόρον άέριον πυρώνουσι σίδηρον έως ότου κοκκίνιση και έπειτα καταβιβάζοντες βουτώσιν αυτών εις το νερόν του πηγαδιου· ως εκ τούτου παράγεται άτμός, όστις άμέσως απορροφά το άέριον.

Ανεκαλύφθη νέον τι χρώμα πράσινον το όποιον λέγεται αρκετά λαμπρόν όπως δι' αυτού αντικατασταθή το φαρμακερόν πράσινον το όποιον γίνεται εκ του άρσενικοϋ. Κατασκευάζεται δε εξ είκοσι μερών δξυδιου ψευδαργύρου (oxyde de zinc) και ενός μέρους θεικού αλατος κοβάλτου (sulfate de cobalt) μιγνυομένων μεθ' ύδατος εις είδος φυράματος και εκθετομένων εις πυρ.

Έπανηλειμμέναι φωτοσκοπικαι παρατηρήσεις, γερόμεναι κατά το παρελθόν έτος εν Γερμανία υπό του καθηγητου Ζολνέρου και Βόγελ, δεικνύουσιν ότι ή ταχύτης τής περι τον άξονά του περιστροφής του ήλιου είναι 660 μίλια τήν ώραν.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ.

Έτη τινά μετά τήν ανακάλυψιν του Παπίνου (1) δύο άγγλοι, ό σιδηρουργός Νιούκομεν και ό ύελουργός Κώλης, κατεσκεύασαν άτμομηχανήν (1705) όμοίαν μεν με τήν του Παπίνου τελειοτέραν όμως. Εις ταύτην, δια να ψυχραίνηται και υγροποιήται ό εντός του κυλίνδρου της άτμός και ουτω καταβαίνει το κινούμενον έμβολον, δέν αφηρείτο το πυρ, ως εις τήν μηχανήν του Παπίνου, άλλά δια τής χύσεως ύδατος ψυχρου επί του έμπεριέχοντος τον άτμόν μέρους ή υγροποίησης έπετυγχάνετο εύκολωτέρα και ταχυτέρα. Μετά ταυτα έγέγοντο και άλλαι τινές βελτιώσεις άλλ' ή άτμομηχανή ήτο εισέτι εις τά σπάργανά της εκ τών όποιων έμελλε μετ' ου πολυ να τήν ελευθερώση νέος τις εργάτης, ό Ιάκωβος Ουάττης.

Ο Ιάκωβος Ουάττης έγεννήθη εις Γρηνόκην τής Σκωτίας το 1736 εκ γονέων πτωχών. Δια να κερδαίνη τον άρτον του ό Ουάττης έγγεινεν εργάτης μηχανουργίου. Το 1763 έδόθη εις αυτόν εύρισκόμενον εις Γλασκώδην, παρά του πανεπιστημιου τής πόλεως εκείνης,

(1) Σελ. 27.

σκονταί πολλά ὅμοια ἐδώ. Ξύλα τοιαῦτα εἰσάγονται κατὰ μεγάλας ποσότητας εἰς τὴν πόλιν· πρὸ τινῶν δὲ ἐτῶν ἐν δέμα τούτων ἐφέρθη ἐνταῦθα, πλὴν ὁ κύριός του οὐδόλως τὸ ἐζήτησε. Ἐμειναν λοιπὸν, καὶ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἦναι ἐμπόδιον τὰ ἐθέσαμεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ καταστήματος. Ἡμέραν ὅμως τινὰ τοῦ χειμῶνος δύο ἐκ κῶν γραμματέων διὰ νὰ θερμανθῶσιν ἀπεφάσισαν νὰ παίξωσι ραβδομαχίαν μεταχειριζόμενοι δύο ἐκ τῶν σαρωροξύλων ἐκείνων. Μόλις ἐπαίξαν ὀλίγον καὶ ἡ ράβδος τοῦ ἐνὸς ἐθραύσθη ἀκριβῶς ὅπως τὴν βλέπετε, ὁπότε καὶ εὐρέθη ὅτι ὄλον τὸ ξύλον ἦτο ἔσθωθεν κοῖλον, ὡς νὰ ἀποτελεῖ μακρόν τι κιβώτιον πεπληρωμένον καπνοῦ. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν, κύριε, καπνὰ εἰσήγοντο λαθραίως διὰ τῶν ξύλων τούτων ἕως οὗ ἀνεκαλύψαμεν αὐτό!»

«Τί εἶναι τοῦτο;» μὲ ἠρώτησε πάλιν ὁ ὀδηγός μου ἐγχειρίζων μοι, πρᾶγμα ὁμοιάζον μὲ δερμάτινον ὑποδήματος πάτον. «Πάτος ὑποδήματος» ἀπήντησα. «Ναί,» μοι εἶπε «πάτος ὑποδήματος εἶναι ἀλλ' οὐχὶ δερμάτινος. Εἶναι κατεσκευασμένος ἀπὸ καπνόν. Διὰ τοῦτου τοῦ τρόπου πολλὰ καπνὰ εἰσήχθησαν λαθραίως ἂν καὶ πολλοὶ λαθρέμποροι συνελήφθησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν· ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιθεωρῶμεν πᾶν ζευγὸς ὑποδημάτων.»

«Ἐξαίρετον παλαμάρι δὲν εἶναι;» μὲ ἠρώτησε καὶ πάλιν ὅτε οἱ πόδες μου ἐπλησίασαν εἰς χονδρόν τι τυλιγμένον σχοινίον μαῦρον ὡς ἐφαίνετο. Ἄν δὲν εἶχον ἰδεῖ τὰ προρηθέντα, ὠραῖον παλαμάρι θὰ ἔλεγόν καὶ ἐγώ, πλὴν τὴν φορὰν ταύτην μοι ἐγεννήθη ὑποψία· ἐπειδὴ δὲ ἡ ὄσμη βοήθει εἰς ἀπόκτησιν γνώσεων ἐπλησίασα τὴν ρίνα. Ἦτο καπνόν! «Ναί, καπνόν» μοι ἀπήντησε, «καὶ δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον δύσκολον εἶναι νὰ μὴ ἀπατηθῆ τις ἀπὸ σχοινίον τοιοῦτον ὅτε ἐν μόνον εἰς μέρος τι εὐρίσκεται βέβαια καὶ τὴν ὄσμήν του τίς δοκιμάζει καὶ τὴν γεῦσιν του ἀκόμη, ἀλλὰ νὰ μεταβαίνει τις ἐντὸς πλοίων ὅπου ἑκατοστῆς σχοινίων εὐρίσκονται ἐστιβαγμένα καὶ ἐκεῖ νὰ διακρίνη ποῖον τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τὸ ἐκ καπνοῦ εἶναι πολὺ δύσκολον, διότι δὲν δύναται νὰ ὀσφραίνηται πᾶν σχοινίον τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν πλοίων.»

Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην ἔθεσε κατὰ μέρος τὸ ἐκ καπνοῦ σχοινίον καὶ μοι ἐνεχέ-

ρισε σκληρόν τι σῶμα φαινόμενον ἀκριβῶς ὡς πυρῆνες δι' ὧν τρέφονται οἱ βόες. Μεταχειρισθεὶς καὶ πάλιν τὴν ὀσφρησίν μου ἔμαθον ὅτι καὶ ἐκεῖνοι εἶχον τὴν ὄσμήν τοῦ καπνοῦ. Οἱ φαινόμενοι πυρῆνες ἦσαν ταμβάκος ἰσχυρῶς πεπιεσμένος, τὸν ὁποῖον διὰ νὰ μεταχειρισθῆ τις ἦτο ἀνάγκη νὰ κοπανίσῃ.

Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον εὐφυὲς μηχανήμα διὰ τὸ λαθρεμπόριον τοῦ καπνοῦ εἰσέτι δὲν εἶδον· ὁ δὲ ὀδηγός μου ἐπέσυρεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχήν μου. «Τοῦτο μοι εἶπε δύνασθε νὰ ὀνομάσητε κλωβίον, καὶ εἶναι κλωβίον, διὰ περιστεράς μάλιστα. Ἡξεύρετε δὲ ὅτι πολὺ ἀριθμοὶ περιστεραὶ εἰσάγονται ἐδώ. Τὸ κλωβίον, ὡς παρατηρεῖτε, εἶναι οὕτω πως κατεσκευασμένον ὥστε τὰ πτηνὰ νὰ ἦναι κατὰ σειρὰς, ἕκαστον δὲ πτηνὸν νὰ ἔχη τὴν θέσιν του· πλὴν τὰ πλευρὰ, τὸ ἄνω, τὸ κάτω καὶ τὸ ὀπίσω ἐκάστης ἐκ τῶν θέσεων τούτων δὲν κατέχεται ὑπὸ ξύλου ὡς φαίνεται, διότι πρᾶγματι ταῦτα ἔσθωθεν εἶναι κοῖλα, αἱ δὲ κοιλότητες αὗται ἐγεμίζοντο μὲ καπνόν, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος εἰσήγετο λαθραίως ἕως οὗ κατὰ τύχην ἐφανερῶθη.»

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

Εὐρώπης πληθυσμός. Ἡ Εὐρώπη ὑπολογίζεται ὅτι ἔχει 300,000,000 κατοίκων. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν εἶχε μόνον 60,000,000.

Πληθυσμός Κίνας. Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ὅλος πληθυσμὸς τῆς Κίνας ἀνέρχεται εἰς τοὐλάχιστον 300,000,000 ψυχῶν.

Καμινευτήρια ἐν Ἀγγλίᾳ. Τὰ ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ 600 καμινευτήρια ἐκκαμινεύουσιν ὑπὲρ τὰ 11,500,000 τόνων ἐκβολάδας καὶ σκωρίας καὶ παράγουσι 5,500,000 τόνων μέταλλα.

Σχολεῖα Σμύρνης Ἑλληνικά. Ἡ Σμύρνη ἔχει ὑπὲρ τὰς 200,000 κατοίκων ὧν τοὐλάχιστον αἱ 90,000 εἶναι ὀρθόδοξοὶ Ἕλληνες. Ἀποτελοῦσι δὲ οὗτοι τοὐλάχιστον 12,000 οἰκογενείας. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει λοιπὸν ὅτι ἐκάστη Ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἔχει ἓνα μόνον παῖδα κατάλληλον διὰ τὸ σχολεῖον, οἱ μαθητευτέοι ἑλληνοπαῖδες ἀνέρχονται εἰς 12,000. Εἰς τὰ πεπολιτισμένα μέρη ἔχουσι καὶ ἐν σχολεῖον διὰ 50—70 μαθητὰς. Ἡμεῖς καὶ δι' 100 μαθητὰς ἂν ὑποθέσωμεν ἕκαστον σχολεῖον πάλιν χρειάζομεθα τοὐλάχιστον 120. Πόσα ἔχομεν;